

Woordenwolken

Winny Ang & Fatinha Ramos

WOORDENWOLKEN

Tekst: Winny Ang

Illustraties: Fatinha Ramos

Redactie: Ester van Buuren, Ingrid Tiggelovend, Chris Sterkens

Vormgeving: Rob Marcelis

Uitgever: Studio Sesam vzw

contact@studiosesam.be

www.studiosesam.be

facebook Sesam

ISBN: 978 94 927 8405 6

D/2019/13.609/16

NUR: 210

Eerste druk: februari 2019

WOORDENWOLKEN kwam tot stand dankzij de warme steun van honderd crowdfunders en sponsors van de Vereniging Selectief Mutisme vzw.

Selectief mutisme of praatangst is een angststoornis waarbij kinderen op school en buiten het gezin, soms jarenlang, niet spreken. Ze willen wel praten maar kunnen en durven het niet. Selectief mutisme komt vaker voor bij meisjes en bij kinderen die meertalig opgevoed worden. De stoornis komt meestal tussen het derde en vijfde levensjaar tot uiting.

www.selectiefmutisme.be / www.spreektvoorzich.nl

Extra dank voor de steun van An Deryckere, Anneleen Van Geystelen, Annemie Augustijns, Dirk van West, Ellen Verguts, Goedele Vandewalle, Hilda Van Thillo, Ingrid Tiggelovend, Jessie Allemeersch, José Vermander, Kristel Deferme, Marie Van Praag, Mila Tiggelovend, Myrna Baks, ROSE stories, Stefanie Van Craen en sponsors De Witte - Vandecaveye en huisvandeMens Brussel.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, digitalisering, fotokopie, scans, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande, schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘Reni, Reeenei, Reni, Reni, Reni, RENI.
Kom op, zeg het dan.’

Ik slik. Eén belletje ontsnapt nog net. De juf vangt het vliegensvlug.
Ze houdt mijn belletje hoog tegen de hemel. Iedereen kan het zien.

‘Geen woord, zelfs geen afgebroken letter’, zegt ze.

‘Jullie moeten iets doen. Reni zegt niets in de klas’, zucht de juf.
Mama bijt zenuwachtig op haar lip.
‘Reni is nog maar zeven. Ik was vroeger ook verlegen’,
zegt papa met zijn zachte ogen.
‘Nee, we gaan terug naar dokter Uil. Het duurt te lang’,
fluistert mama.

Ze denken dat ik het niet hoor.
Dat denken mensen wel vaker als ik stil ben.
Raar, want ik hoor echt alles.
Er zijn dingen die je pas hoort als je zwijgt.
Zoals het geluid van de wolken.
Bomen die praten zonder een zuchtje wind.
Of het gekraak in de stem van mijn opa.

Ik wil weg. Naar buiten.

In mijn hoofd is het helemaal niet stil.
Er wonen veel woorden en verhalen.
Soms komen die verhalen naar buiten.
Zoals wanneer ik met mijn beste vrienden Harun en Sarah
vuurvliegjes vang met een groot net.

‘Wie het snelst de wolken raakt!’ roep ik, terwijl ik mij optrek
aan de dikste tak van onze lievelingsboom.

Harun klimt direct met het vangnet naar de top.
Sarah wacht op mij. We kijken samen rond,
op zoek naar dansende lichtjes.

De woorden zweven in kleine
en grote bellen in mijn hoofd.

‘En hoe komen ze dan naar
buiten?’ vraagt Sarah.

‘Als ik iets wil zeggen, stuur ik
woordbellen door een lange buis.’

Ik wijs naar de glijbaan vlakbij.

‘Maar soms halen de woorden
de uitgang niet.’

‘Mama zegt dan: “Slik eens, dan komen ze wel los.”
Maar zo werkt het niet. Er zijn te veel woorden die blijven hangen.’
Sarah knikt. ‘Dat heb ik ook wel eens.’

‘Af en toe probeer ik mijn woorden een duwtje te geven.
Eén keer stuurde ik een bootje met woorden naar beneden, maar het kwam niet aan.’
‘En als je zelf naar beneden glijdt, met de woordbellen op je schoot?’ stelt Sarah voor.

Dat durf ik niet.

Ik kijk naar mama en papa. Ze knikken naar dokter Uil.
Mijn handen zijn koud. Mijn woorden zitten vast.

‘Heel lastig allemaal. Laten we de woordenmeter erbij nemen.’
Dokter Uil kijkt in mijn keel: ‘Toen je vier was, heb ik
onderzocht hoe het komt dat de woorden blijven steken.
Je sprak wel met je vriendjes, maar niet met grote mensen.
Dat heb ik met de woordenmeter getest. Weet je nog, Reni?
Je kreeg een jaar lang een wekelijkse zwembeurt in het
woordenbad om je vlotter te leren spreken.’

‘Je hebt verschillende soorten buizen waar de woorden
doorheen glijden’, zegt dokter Uil met luide stem.
‘Soms zit er een knoop in. En soms zijn ze juist heel breed
en kaarsrecht waardoor woorden te gemakkelijk naar buiten
glijden. Het is allebei niet zo handig.’

‘De woorden van Reni vinden hun weg niet.
Haar woordenbuis is ofwel te kronkelig of te smal.’

‘Bestaan er pillen voor?
Hebben we een loodgieter nodig?
Waar zit het dan vast?’

Mama hapt naar adem.
Papa knikt naar me.
Ik bal mijn vuist. De knoop in mijn keel groeit.

‘Reni moet helpen uitzoeken waarom de woorden
blijven steken’, zegt de dokter.
Hij geeft me een hoofdlampje.